

Cobles de l'amor.

Spe.

I.

Com lo malalt qui te febra,
 Ab lo pit sech com un cart
 Y desitja l'aiga clara
 Que refresch son paladar,
 Y de bades malaveja
 Sens tenir esma á son bras
 Per arriba' á la escudella
 Que ovira prop del capçal,
 Y la mira, y esguardantla
 Creix y creix son desitjar
 Y fa, efors, y s'alza ab pena
 Y en lo llit sens forçes cau,
 A n'aqueixa malaltia
 Consemblant es mon pensar;
 Finch lo cor malalt de febra,
 L'amor es qui l'ha enfibrat.

Ton amor, nina, n'es l'aiga,
 Mon pobre cor lo malalt;
 Dona n'hi just dues gotes
 Y á la vida l'tornarás.

II.

De nit, mirantme la lluna
 Que fresca per lo cel blau,
 La estimada missatjera
 Dels qui amor ha encativat,
 Veitj derrer'ella una estrella
 Que va per hont ella va,
 Que s' diria que la encalça
 Voltant ab ella l'espay.

També veitj nívol, á voltes,
 Que pujan y amunt se fan,
 Y en esser prop de la lluna,
 No muntan ja mes á dalt.

S'aplegan y la envoltan,
 Y ella quant los té envoltats,
 Raigs de llum pura ls envia,
 Vestintlos d'or y diamants.

Si fosses lluna, nineta,
 Tu' anasses per lo cel blau,
 Voldria tornar estrella,
 Voldria nívol tornar.

III.

Quant guayta la primavera
Vestida de nivols blaus,
Fent esclatar les poncelles,
Cobrint de fulles los rams,

llavors l'abella comensa
A revoltar per los camps,
Cercant la flor que li guarda
La mel de qu'ella se fam.

Rel dols oratje gronxada
L'afina y volant hi va,
Cansada arriba y se posa
Demunt son calxer d'aurat.

L'ombra que li fan ses fulles
Li torna l'perdut descans,
La beu, y comensa a beure
Mel dolça del mes de Maig.

¡Ay, si tornasses poncella!
¡Ay, si jo abella tornàs!
¡Quanta dolçor jo beuria
Que may he pogut tastar!

IV.

Ja feya prou llarga estona
 Que l'noy sentia cantar
 La femella qui covava
 Lo niu qu'ell cercava en va.
 Al cap y á la fi l'ha vista,
 Alegre s'hi va acostant
 Y veu lo niu fet d'herbetes
 Ab los petits que hi son nats.
 Bé prou que l' voldria breure,
 Mes lo niu está afixat
 Entre esbarzers plens de puies
 Que l' poden escarrinpar.
 — Si l' conrador (l'infant pensa)
 Vingues y lo esbarzerars
 Fallés, lo niu jo breuria.....
 Esperem; pot ser vindrá. —

L'hermos niuet ets tu, ay mia,
 Jo so per are l'infant,
 Los esbarzers son los duples
 Que m' donan tant que penar.

V.

¡Pobre nau que va perduda,
 Perduda llarch temps ja fa,
 Per mitj de la mar salada,
 Sense timó ni velam!

Mala sort n'es la sort seua;
 Des que l' segur port deixá,
 Zibbons, esculls y tempestes
 Han crupit son costellam.

Ja poch que cobrá esperansa
 Perque una nit li semblá
 Qu'un llumenaret lluia,
 Lluis en lo llunyadar.

D'allavors, cap á ell camina,
 ¡Qui sab quant arribará!
 ¡Deu li do bona arribada
 Y plaja ahont reposar!

La nau es mon cor, nineta,
 Y hi l' llumenaret blanch;
 Ton amor es la bonansa
 Que cerca la pobre nau.

VI.

Repara la papallona
 Com sempre voletejant
 Al entorn de la flamada
 Volta més que voltaràs.

Claror tant viva la etcisa,
 Dins d'ella s'hi vol negar,
 ; Què hi fa que s' sacorr' ses ales
 Enlluernada quant cau!

Si n' surt, a voltes, a b vida,
 No n' surt penedida may;
 Lo pler sentir no hi deixa
 La couitja del cremat.

Si mestre de la bellesa
 La vida acaba, ; que hi val!
 Mal tinga la mort segura,
 Cercant lo bell morirà.

Mon cor es la papallona,
 Volta més que voltaràs;
 Los teus ulls son la flamada
 Ahont mon cor s'hi vol cremar.

VII.

Aipís com l'eura à la soca,
 Com à la soca l'brancam,
 Com à la branca la fulla,
 Com à la espiga los grans,
 Com la petxina à la roca,
 Com la vovera à la mar,
 Com la claror à la estrella,
 Com la frescor à l'embat,
 Aipís voldria, nineta,
 Mon cor al cor teu juntar,
 Aipís voldria jo viure
 La vida que tu viuràs;
 Viurer ab tes alegries,
 Ab penes teues plorar,
 Que ton pensar fos ma pensa,
 Ton voler ma voluntat;
 Qu'á n'el fil de dues vides
 Una mort sola l'brencàs,
 Y units ab dolça besada,
 Vora de tu al cel volar.

L'autor d'eixa poesia, qu'es aucell de primera volada,
 la trames al savi Jurat, tirant, si bé li sembla, a
 un accésit al premi de la Glor natural oferta
 per les Llenyoretas gironines.